

#1 INTERNATIONAL BESTSELLER

Stuart Avery Gold

ping

XEROX

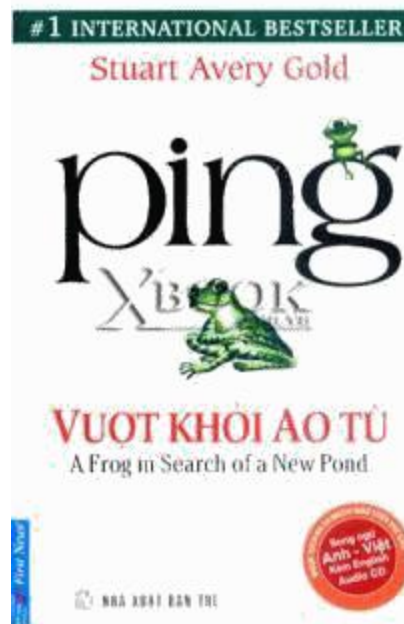
VUOT KHỎI AO TÙ

A Frog in Search of a New Pond

NHÀ XUẤT BẢN THỊ

PING - VƯỢT KHỎI AO TÙ

Tác giả: Stuart Avery Gold.

Dịch giả: First News.

Nhà xuất bản: Nxb Trẻ

Số trang: 168

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 13x20.5 cm

Ngày xuất bản: 03 – 2008

Giá (cộng 1 CD) : 36 000 đ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục:

[Lời mở đầu](#)

[Chương 1 : BƯỚC NHẢY CỦA NIỀM TIN](#)

[Chương 2: NHÃN QUAN THÔNG SUỐT](#)

[Chương 3: KHAI TÂM MỞ TRÍ](#)

Chương 4: CUỘC THỬ NGHIỆM

Chương 5: TÌM KIẾM TÂM NHÌN

Chương 6: HÒA MÌNH CÙNG DÒNG CHẢY

Chương 7: GIAI ĐIỆU DÒNG CHẢY

Lời mở đầu

Với tài nhảy xa thiên hạ vô địch của mình, chú ếch Ping có đủ lý do để tự cao, tự mãn, để rồi cuối cùng lại bị chính sức ì của thói xấu ấy kìm kẹp. Nếu mạch truyện phát triển theo hướng đó, ta có thể hình dung đoạn kết sẽ là những bài học lý lẽ khô khan bàn về sự trả giá cho thói kiêu ngạo, bảo thủ, về sự hối hận muộn màng của Ping.

Nhưng không, với câu chuyện hấp dẫn này, Stuart Avery Gold dẫn dắt bạn đọc vào một chuyến phiêu lưu cực kỳ thú vị cùng chú ếch Ping nhằm tìm kiếm sự thay đổi, thay đổi từ chính nội tâm mình. “*Cuộc hành trình có ý nghĩa nhất chính là cuộc hành trình bên trong mỗi chúng ta*”, để có thể vững bước trên hành trình ấy, Ping cần đến sự giúp đỡ của một bác Cú thông thái. Từ đây, hai bác cháu Cú và Ếch cùng trải qua chặng đường gian nan để tôi luyện tinh thần, vượt lên thử thách nhằm tìm ra con đường minh triết - con đường SỐNG CÓ CHỦ ĐÍCH - giữa cuộc đời, nơi mỗi cá thể có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình thông qua quá trình TRI NGỘ.

Ping - Vượt Khỏi Ao Tù là một đột phá có tính khác biệt hoàn toàn, về nội dung cũng như văn phong. Với **Ping - Vượt Khỏi Ao Tù**, ngòi bút của Stuart Avery Gold thể hiện ở mức điêu luyện nhất óc khôi hài, sự thông minh, tính uyên bác, trong cả việc xây dựng cốt chuyện lẫn gợi mở những bài học tinh thần có giá trị.

Là một cuốn sách đang bán chạy trên thế giới, **Ping - Vượt Khỏi Ao Tù** đã được xuất bản gần 20 thứ tiếng và ngày một lan tỏa khắp các châu lục với một sức hút kỳ lạ, từ Anh, Tây Ban Nha, Pháp, Đức, Nga, Bồ Đào Nha, Hà Lan, Đan Mạch, Thụy Điển, Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc, Indonesia, Thái Lan... và bây giờ là Việt Nam.

Ping - Vượt Khỏi Ao Tù

Xứng đáng là một món quà tuyệt vời nhất dành cho những-con-người-trẻ-tuổi – “trẻ” cả trong nhận thức thế giới và kinh nghiệm cuộc sống, và cho những ai đang gặp trắc trở trong công việc, tình yêu, cuộc sống hay

có cảm giác như thể đang mắc kẹt trong vũng bùn khi cái ao của mình bị khô cạn.

Chương 1 : BƯỚC NHẢY CỦA NIỀM TIN

Đã lâu lắm rồi, ở một nơi kia...

Vào một hôm, nước trong một cái ao bỗng nhiên bị cạn. Thật ra cái ao đã bắt đầu cạn dần một thời gian trước đó. Nhưng hầu hết các cư dân sống trong ao chẳng hề bận tâm - chuyện đời vốn dĩ như vậy.

Như lũ rùa chẳng hạn, chúng lại khá thích thú với điều đó miễn là chúng còn đủ nước để bơi lòng vòng. Với lượng nước sâm sấp như vậy, thậm chí chúng còn thấy hứng thú hơn vì có thể phơi cái mai của mình dưới ánh mặt trời như khi nhô lên mặt nước. Điều này cũng thật tuyệt vời đối với đàn sếu. Chúng thích những nơi nước thật nông để có thể dễ dàng chộp được vài thứ ngon miệng. Lũ cá cũng chẳng than phiền gì - ở gần mặt nước sẽ giúp chúng có cơ hội đánh chén được nhiều phiêu sinh vật hơn.

Thật lòng mà nói, các cư dân trong ao đều cảm thấy mãn nguyện với cuộc sống của mình và tuyệt nhiên không có tiếng càu nhàu, xì xầm hay than phiền gì cả. Hầu hết đều sống một cuộc sống bình thường ngày qua tháng lại mà không hề mảy may nghĩ ngợi gì.

Nhưng hầu hết thôi, chứ không phải là tất cả!

Ping là một chú ếch, và hơn cả thế, nó là một con ếch có xuất thân đáng tự hào, dù rằng nó chẳng có chút ký ức nào về điều đó cả. Chẳng hạn như làm sao nó biết được người Trung Hoa cổ tin rằng loài ếch đến từ mặt trăng, nở ra từ những quả trứng rơi xuống từ trên trời trong một cơn mưa màu bạc. À, nhưng nó có thể quay trở về thời thơ ấu của mình, nhớ lại kỷ niệm những ngày đầu tiên của nó trong ao dưới hình hài của một chú nòng nọc chưa có tay chân, tung tăng lặn ngụp trong dòng nước nhờ vào lực đẩy của cái đuôi.

Khi Ping lớn lên và biết nhảy thì không còn gì có thể làm cho nó vui thích hơn là việc đó. Quả thật, Ping là một tay nhảy cừ khôi có năng khiếu bẩm sinh, và giỏi nhất là nhảy cự ly xa.

Với một cú nhảy, Ping có thể vượt qua quãng đường 2.74 mét - mà không - chính xác là 2.81 mét - một kỷ lục chưa có ai ở cái ao này phá nổi. Ping có tài năng xuất chúng đến mức tất cả cư dân của ao sẵn sàng dừng

lại bất cứ việc gì đang làm chỉ để ngắm nhìn mỗi khi Ping nhảy. Tất cả đều cảm thấy thật tự hào khi chứng kiến khoảnh khắc tuyệt vời đó.

Ping thì chẳng để tâm đến điều đó. Tất cả những gì nó biết là nhảy rất thú vị, nhưng giờ đây nó ngày càng buồn hơn vì chẳng còn được trình diễn những cú nhảy tuyệt vời ở cái ao này nữa. Chẳng còn làm gì được nữa với cái ao đang cạn dần.

Chúng ta nhận ra là để có một cuộc sống như mong muốn thì chúng ta phải có hai điều. Một là lòng khao khát mãnh liệt được sống một cuộc sống tốt nhất; và hai là phải sẵn lòng và có quyết tâm sống với cuộc sống ấy từng ngày.

Ping có cả hai điều này.

Cái mà hiện tại nó không có chính là nước. Ping cần có nước để thực hiện những cú nhảy ngoạn mục.

Về điều này, tôi xin được nói thêm rằng, ao hồ thiên nhiên thường được nuôi dưỡng nhờ những mạch nước ngầm, và trong quá trình tìm hiểu câu chuyện, tôi không thấy có chỗ nào nói đến nguyên nhân đã làm cạn kiệt mạch nước ngầm của cái ao ấy. Điều mà tôi nhận thấy là dấu miến cưỡng ở lại trong cái ao sắp cạn đó nhưng những cư dân khác vẫn cảm thấy không có vấn đề gì, chỉ riêng Ping là chẳng thấy dễ chịu chút nào.

Ping nhún vai và thở dài. Nó khao khát có lại bề rộng và chiều sâu của cái ao đầy nước ngày xưa để được thỏa thích đắm mình trong những sắc màu kỳ diệu và hương thơm ngậy ngất của những đóa sen cùng hoa huệ nở rộ một thời từng thống trị cả mặt ao. Và không ai có thể đua tranh với giai điệu thanh bình của đám lau sậy mỗi khi chúng đong đưa theo làn gió cùng những ngọn tre. Cảnh vật nước non tuyệt vời ấy đã từng khắc sâu một niềm hạnh phúc trong tâm trí nó. Nhưng điều đó hiện không còn nữa, và những gì còn lại giờ đây chẳng thể nào làm khuây khỏa tâm hồn Ping.

Triết gia Trang Tử ngày xưa từng viết rằng: "Hãy để mọi việc diễn ra theo đúng bản chất tự nhiên của nó để mọi thứ luôn được hài hòa."

Rõ ràng là các loài lưỡng cư không biết đọc, nhưng khi bạn là một con ếch thì những gì bạn làm và nhìn thấy hằng ngày sẽ cho bạn biết rằng mọi sinh vật đều có một vị trí trong trật tự tự nhiên và đều có một số mệnh riêng.

Ping cảm nhận, à không, nó biết chắc chắn rằng điều nó muốn hơn tất cả mọi thứ khác là được sống một cuộc sống đúng với bản chất thật

sự của nó. Niềm tin của Ping về tài năng bẩm sinh và những năng lực đặc biệt của nó mạnh mẽ đến mức nó dành cả ngày ngồi bên bờ ao chỉ để mơ về hoài bão lớn nhất của mình là đạt được chân ngã hoàn thiện. Nhưng than ôi, trong khi những giấc mơ của Ping ngày một lớn dần thì cái ao lại ngày càng nhỏ lại, cho đến một ngày, cái ao chẳng còn là cái ao nữa và những thứ xung quanh vốn thoải mái dễ chịu và bình an mà Ping đã từng tận hưởng trong một thời gian dài, đang sắp, đang sắp... sắp...mấttttttttt....điiiiiiiiii....

Chẳng còn lại gì cả!

Dĩ nhiên nói như vậy có hơi quá. Vẫn còn sót lại dưới đáy ao những cành cây, vài hòn đá và mấy bộ xương của những kẻ xấu số cùng những thứ tương tự như thế. Lại còn bùn lầy nữa chứ! Bùn lầy ở khắp mọi nơi.

Ngày qua ngày, bùn là chỗ Ping ngồi; đêm từng đêm, bùn là nơi Ping ngủ. Nhưng nó không ngủ được nhiều. Thật khó mà thanh thản khi nỗi sợ hãi còn ngự trị trong lòng. Ping đang sợ.

Nó rất sợ...

Thay đổi - một sự thay đổi đúng nghĩa - quả thật rất đáng lo ngại. Khi thay đổi xảy đến, nó có thể gây ra nỗi sợ hãi đủ để chế ngự những chú ếch gan lì nhất. Sự thay đổi có thể gây ra sự bối rối, do dự, tức giận, lo âu và thất vọng. Nỗi sợ thay đổi có thể bao trùm, níu chặt và tóm lấy bạn bằng một sức mạnh như thế. Thậm chí, nó có thể làm bạn tê liệt hoàn toàn.

Nhưng - điều đó chỉ xảy ra khi bạn cho phép nó làm như vậy mà thôi.

Sợ thay đổi, sợ đương đầu với mạo hiểm, sợ bị chế nhạo hoặc sợ ai đó sẽ phản bác những mục tiêu và mơ ước của bạn,... chính là kẻ thù của những dự định tốt đẹp và sự chuyển biến bên trong con người bạn. Nhưng ngay cả kẻ thù cũng có kẻ thù, và kẻ thù của sự sợ hãi là lòng can đảm. Can đảm không phải là không biết sợ mà là hành động vượt lên trên nỗi sợ hãi.

Một số người cần có thời gian mới nhận thức được điều đơn giản này. Cũng có nhiều người chẳng bao giờ nhận ra điều đó. Với Ping, nó mất gần một tuần lễ.

Ngày qua ngày, Ping trải qua những cảm xúc mà nó chưa hề có trước đây. Nó bối rối và hoài nghi.

Nó đấu tranh với chính những ý nghĩ của mình về cái quá khứ đau yêu, về cái ao đầy nước thuở nào. Những ký ức đó cứ vây chặt lấy nó.

Rốt cuộc thì cái ao là nơi duy nhất mà nó từng biết trong đời từ trước đến giờ.

Nhưng biết đâu vào đúng thời khắc cuộc sống của bạn sắp thay đổi thì bất ngờ trời đất lại ban cho bạn một sức mạnh để, hoặc nắm lấy cơ hội đó, hoặc để mọi thứ trôi qua. Nhận thức để lựa chọn là nhận thức để thay đổi.

Trong khi Ping ngồi giữa bùn lầy suy tư về những lựa chọn của mình thì nó bỗng ngộ ra một điều: Cuộc sống của nó phải là một cuộc sống có mục đích.

Ping quyết định quên đi quá khứ, hướng tới tương lai và nung nấu ý tưởng mới tuyệt vời cho hướng đi cuộc sống của mình.

Năm phút trước buổi bình minh của ngày thứ bảy, Ping nhìn lại mọi thứ xung quanh một lần cuối - những thứ từng rất đổi thân yêu đối với nó - rồi để lại sau lưng tất cả những vinh quang trong quá khứ, nó nhún người nhảy vào cuộc phiêu lưu vĩ đại nhất...

Chương 2: NHÂN QUAN THÔNG SUỐT

Lúc đầu, Ping gần như bay bổng với những cảm xúc. Cảm giác lạc quan, tích cực, mạnh mẽ, cùng với tinh thần đổi mới tràn đầy, Ping muốn vươn tới điểm cao nhất, muốn vượt qua những khoảng cách lớn nhất. Với sự quyết tâm và kiên định, nó muốn được trải nghiệm những điều kỳ diệu nhất trong cuộc đời tuyệt đẹp này.

Nhưng đó mới chỉ là những dự định của nó mà thôi.

Như tôi từng đề cập, đôi chân của Ping rất khác thường. Các cơ bắp của nó rắn chắc đến mức tạo nên sức bật cho những cú nhảy vô song. Rất ít con ếch nào trên thế gian này có được thể lực như nó và càng ít có con ếch nào có được lòng quyết tâm cao độ và ý chí vươn tới những điều tưởng chừng không thể như nó.

Nói cách khác, nhảy chưa bao giờ là vấn đề với Ping, chừng nào đôi chân của nó còn hoạt động. Bằng chứng là, trong ngày đầu tiên, Ping đã không hề mệt mỏi trong một khoảng thời gian dài để vượt qua một chặng đường rất xa.

Nhưng đó chưa là gì cả.

Ngày thứ hai, không một lần ngơi nghỉ, nó vượt một chặng đường gấp đôi hôm trước.

Vẫn chưa nói lên được điều gì.

Và thật là tiếc cho những người ghi chép sách Kỷ lục thế giới đã không có mặt ở đó để ghi nhận nỗ lực ngày thứ ba của Ping - không một phút nghỉ ngơi, Ping đã vượt qua kỷ lục về chặng đường đi của cả ngày hôm trước ngay vào giữa buổi chiều.

Nhưng, mọi nỗ lực của Ping vẫn không nói lên được điều gì cả. Mặc dù nó đã xuất sắc vượt qua chính mình từng ngày một, nhưng cuối cùng nó lại tự đưa mình vào một cơn ác mộng.

Và điều đó mới kinh khủng làm sao!

Nếu như Ping biết trước có những tán cây cao chót vót, dày đặc, tầng tầng lớp lớp ngoài-sức-tưởng-tượng sẽ nhanh chóng bao vây lấy nó, thì có lẽ nó đã ở lại với cái ao nhà để mặc sức chìm vào mơ hoài nghi ban đầu.

Và nếu nó biết rằng trong đám rừng tăm tối này không có một lối đi rõ ràng nào dẫn đến những khoảng trời rộng mở thì chắc chắn nó đã ở lại cái ao cho rồi.

Nếu mà...

Ping hít một hơi thật sâu. Một hơi nữa. Sâu hơn. Lấy lại bản lĩnh, toàn thân sẵn sàng, nó bắt tay vào việc.

Chẳng dễ dàng chút nào.

Nó cố hết sức vượt qua vạt rừng bách và thông. Nó nhảy và bật ngày một cao hơn. Cứ mỗi lần như thế nó lại điều chỉnh hướng nhảy của mình. Hướng này, hướng kia, rẽ trái, rẽ phải. Và cho dù cố gắng xoay sở cách nào đi nữa, nó cũng thất bại trong vô vọng.

Ngay cả một cơn gió mạnh bất thường thổi từ phía sau cũng chẳng giúp được gì cho nó - chẳng ai có thể giúp nó. Ping đã cố hết sức rồi. Bất chấp mọi nỗ lực của Ping trong từng lần nhảy, tất cả không có gì thay đổi.

Những tàn cây cao chót vót đã đánh bật nó trở lại, tàn nhẫn quất vào thân thể nó, làm nó bầm dập và rơi thẳng xuống đất như một hòn đá. Nó vẫn tiếp tục nhảy, đến nỗi chân nó bị chuột rút nhưng điều đó cũng chẳng giúp ích được gì hơn.

Ngày qua ngày, Ping đã cảm nhận được cuộc sống xung quanh theo cách mà trước đây nó chưa bao giờ trải nghiệm - một thế giới của toàn là những bước lùi, thất bại, tàn nhẫn và lạnh lùng đối với nó. Thật là một cú sốc lớn.

Kiệt sức, Ping ngồi bệch xuống đất, xanh xao và run rẩy. Nó chưa bao giờ khốn khổ như thế này.

Rã rời vì mệt mỏi, nó cố kìm những giọt nước mắt chực trào ra và thở dài. Nó nhìn lại lần cuối tình cảnh khốn cùng của mình. Và, dưới ánh trăng sáng ngời, nó ngước nhìn lên bầu trời như khẩn thiết cầu xin sự giúp đỡ.

Chẳng có sự giúp đỡ nào hết.

Tinh thần Ping chùng xuống, tim nó như vỡ vụn.

Nó cảm thấy thất bại ê chề và nản chí kinh khủng. Nó giờ đây là một sinh vật lạc lõng, buồn bã, tăm tối với kiếp sống khốn cùng và một tương lai vô định. Sự thật rõ ràng là như vậy.

Ping nằm tuyệt vọng trên mặt đất. Thật sai lầm khi trước đây nó nghĩ rằng nó có thể theo đuổi một cuộc sống đầy ý nghĩa. Nó đã khởi

đầu chuyển đi này với những ước mơ như thế. Nó đã đi khá xa, đã cố gắng hết sức, nhưng giờ đây giấc mơ tươi sáng của nó bắt đầu mờ dần.

Nó nghĩ nó là ai cơ chứ? Nó là gì mà lại nghĩ mình đặc biệt như vậy? Nó là ai mà dám nghĩ rằng nó có đủ khả năng để theo đuổi mơ ước của mình? Nó là ai mà nghĩ rằng nó có khả năng đạt được những gì nó muốn trong cuộc sống?

Là ai? Là ai chứ?...

Những lời nói đó cứ vang vọng bên tai Ping. Nó cố làm ngơ và đẩy ra khỏi tâm trí những điều khủng khiếp đó.

Là ai, là ai?

Một lần nữa.

Là ai - là aiiiiiiiiii...

Rồi một lần nữa... và cứ tiếp tục như thế.

Giờ đây, ta có thể đoán chắc rằng những gì mà thần kinh của một con ếch có thể chịu đựng được cũng có giới hạn. Để thấy rằng, lúc Ping cảm thấy bắt đầu bồn chồn, nó đã liên tục bắt đầu óc mình phải chấm dứt những câu hỏi liên hoàn kia, ra lệnh cho trí não của nó phải DỪNG LẠI!!!!!!!!!!

Không có tác dụng. Sự lặp lại câu hỏi đáng sợ kia chẳng hề giảm đi chút nào.

Là ai - là ai...???

Ping không tài nào tìm được cách để trốn khỏi nỗi giày vò khôn nguôi này.

Nhưng có một lý do đúng đắn.

Ping nghiêng đầu và bỗng nhận ra rằng, tiếng chế nhạo liên tục của những từ "ai" đó không thật sự là từ "ai", mà những âm thanh rõ ràng là nghe giống như âm aiiiiiiiiii, aiiiiiiii. (chú thích: cách chơi chữ của tác giả - từ "who" ai và whoooooooooooooo, tiếng kêu của cú)

Và Ping nhận ra rằng chúng không phát ra từ bản thân nó. Không, dường như chúng xuất phát từ trong bóng đêm lạnh lẽo, vang lên từ một nơi nào đó ở phía sau nó và trên cao!

Vậy thì đó là gì?

- Ai - ai chưa "ngộ" ra "Con đường" thì sẽ không tìm thấy con đường.

Ping xoay người và nheo mắt ngược nhìn xuyên qua ánh trăng.

Ở đó, trên một cái cây khổng lồ có thân hình vặn xoắn lại, ngay chính giữa những cành cây đan vào nhau, tận cùng trong bóng tối sâu

thăm nhất, nhấp nháy một đôi mắt to tròn vàng rực.

Ping nhìn kỹ hơn và thấy nhẹ nhõm hẳn. Nó chẳng biết gì nhiều nhưng khi trông thấy một con cú thì nó nhận ra ngay.

- Đường đi của cháu bị chặn mất rồi. Chính những cái cây kia đã quật ngã cháu đấy. - Ping dè dặt nói.

- Những cái cây làm ngã cháu xuống đất chính lại là những cái cây đã nâng ta lên cao. Chẳng phải chúng là một hay sao? - Bác cú hỏi.

- Thế thì sao nào? - Ping hỏi, giọng có vẻ bức tức. - chúng đang cản trở cháu tiếp tục con đường của mình.

- Nếu con đường cháu đang đi không có trở ngại gì thì nó sẽ chẳng dẫn cháu đi tới đâu cả.

Ping chẳng còn gì để nói.

- Nhận thức của cháu về Con đường còn mù mờ lắm. - Cú nói chậm chậm từng tiếng một.

- Con đường, chứ không phải là lối đi; đó chính là bức tranh của tâm hồn mà vũ trụ đã tạo nên bằng hơi thở của mình. Dù có hay không có cháu, nó vẫn cứ hiện diện. Hãy mở lòng ra và vạn vật sẽ chỉ nâng cháu lên chứ không làm ngã cháu xuống. Bằng không thì cháu chỉ cố công vô ích mà thôi.

"Thú vị đây!" - Ping thầm nghĩ. Rõ ràng phải thừa nhận bác Cú già kia là một bậc thông thái. Nếu bác ấy giúp Ping, hẳn sẽ có nhiều điều hay lắm đây.

- Từ trên đó, bác có nhìn thấy nơi cháu cần đến không ạ? - Ping hỏi.

Cú lắc đầu:

- Để thấy được nơi cháu cần đến, cháu chỉ cần hiểu thật rõ con người của mình và gỡ bỏ những băn khoăn trong tâm trí cháu để nó có thể nghe được sự chỉ dẫn của con tim. Biết mình thật sự là ai và mình muốn trở thành như thế nào là một tầm nhìn mà những người mù cũng có thể làm được.

- Cháu có thể sử dụng đôi mắt của mình như bác đấy. - Ping nói - Bác giúp cháu nhé!

- Cháu phải tự tìm lấy con đường của mình. - Cú nói.

Giọng Cú nghe lãnh đạm, nhưng có phần cảm thông.

- Chỉ có trái tim của cháu mới có sức mạnh dẫn dắt cháu, - Cú nói tiếp. - Cháu phải dựa vào chính mình hơn là trông cậy vào bất kỳ sự giúp đỡ nào khác. Sinh từ tâm, tinh thần dẫn lối, con đường đến với cuộc

sống diệu kỳ không ai có thể dạy được, nó do tự ta cảm nhận thông qua sự dẫn thân và trải nghiệm.

- Vậy cháu nên bắt đầu từ đâu? - Ping hỏi.

- Hãy bắt đầu từ chính vị trí hiện tại của cháu, - Cú giải thích. - Bắt đầu bằng việc đánh thức Con đường bên trong cháu. Cháu phải biết rộng mở với Con đường để mà đón nhận nó.

- Làm thế nào ạ? - Ping hỏi.

- Đừng hỏi - Cú đáp ngay - mà hãy hành động ngay! - Nói xong, từ cành cây đang đậu, Cú bay sà xuống trước mặt Ping, giữ mạnh đôi cánh rồi dùng mỏ rĩa rĩa vài sợi lông.

- Ước mơ sẽ không thể bắt đầu nếu cháu không hành động, - Cú nói. - Đây là thời điểm để nắm lấy sự tồn tại của mình.

- Nhiều người chỉ biết chờ đợi đúng thời cơ và đúng nơi để hành động. Thực ra, chính sự chờ đợi đã đẩy các cơ hội họ từng ao ước ra xa. Cháu phải hành động để tồn tại.

Đương nhiên là Ping chẳng hiểu gì về điều này.

- Bác làm ơn đi, cháu cần sự chỉ dẫn của bác để đến được nơi cháu cần đến.

- Cháu có biết là cháu đang đi đâu không? Tận cùng ấy?

Ping giả vờ đang hăng: - Một phần nào thôi ạ.

- Nếu cháu không biết mình đang đi đâu thì đi theo con đường nào cũng vậy.

Cú bước vài bước rồi xoay mình lại. Mặc dù đã nhiều tuổi nhưng Cú di chuyển còn rất linh hoạt. Cú nhìn Ping với một chút tò mò.

- Nhưng biết cái mình không biết chính là sự khởi đầu của tất cả mọi thứ. Đây là điểm xuất phát cho một cuộc sống có chủ đích.

- Một cuộc sống có chủ đích là sao ạ?

- Sống có chủ đích có nghĩa là những gì cháu làm phải ứng với chính con người cháu. Một mục đích rõ ràng, một trái tim rộng mở và một đầu óc tỉnh táo mang đến cho chúng ta sức mạnh để làm chủ vận mệnh của mình. Sống theo những gì mình lựa chọn chứ không sống theo sự may rủi, đây là những điều cần có để sống một cuộc sống có chủ đích.

- Vậy sống một cuộc sống có chủ đích là mơ ước của cháu đấy!

- Thế thì hãy sẵn sàng đón nhận sự thất vọng. - Cú nói.

- Rõ ràng là bác rất thông thái và tuyệt vời, - Ping nói. - Xin bác chỉ dạy cho cháu đi ạ.

- Ta nghĩ là không.

- Nhưng cháu đã đi xa thế này rồi.
- Ta chúc cháu trở về bình an.
- Cháu sẽ phải làm gì đây?
- Hãy đón nhận thất bại để trải nghiệm. Chúc cháu may mắn.
- Một lần nữa, cháu cầu xin sự chỉ dẫn của bác, cháu xin bác đấy!
- Một lần nữa, ta khẳng định, ta rất tiếc. Không là không. - Nói xong, Cú bay trở lên cành cây của mình.

Ping còn trẻ, và bởi vì trẻ tuổi nên ngoan cố vẫn là một phần nổi bật trong tính khí của nó.

Nó đâu dễ dàng chấp nhận một tiếng "không" đơn giản như thế. Bực tức, nó đề nghị một lần nữa.

- Không!

Nó khấn khoản.

- Không!

Nó nài nỉ.

- Không!

Nó van xin.

- Không!

Nó sụt sùi.

- Không!

- Nó phủ phục.

- Không!

Nó khấn thiết.

- Không!

Rồi nó lấy hơi và bắt đầu nhảy. Không phải nó nhảy trong tuyệt vọng như bạn nghĩ đâu. Thực ra, Ping đang cố dùng tất cả sức lực của mình để nhảy lên cành cây nơi bác Cú đang đậu. Không màng đến chuyện tay chân đang mỏi nhừ, Ping vẫn không bỏ cuộc.

Cú nhảy sau cao hơn cú nhảy trước một chút, gần cành cây hơn một chút. Có trời mới biết nguồn sức mạnh mới này của nó từ đâu mà ra. Nhưng cứ theo đà này thì chắc chắn là chỉ vài giờ nữa thôi, nó sẽ chinh phục được tầm cao. Lần này, không còn đổi hướng, mỗi cú nhảy đưa nó lên cao hơn một chút.

Và đây là những gì diễn ra vào suốt đêm đó: Ping nhảy liên tục, không đầu hàng, và cố gắng đưa mình lên đến được cành cây của Cú.

Bác Cú kia chẳng bận tâm vì còn bận bịu chải chuốt bộ lông của mình. Cho đến cú nhảy cuối cùng - một cú nhảy thần kỳ như có phép lạ -

Ping đã nhảy được lên cành cây Cú đang ngồi!

- Đúng là thái độ chinh phục tầm cao. - Cú nói.

- Sao ạ?

- Hừm... Đúng là như thế.

Cú đáp xuống mặt đất sương giăng mờ. Lấy lại hơi sau những cú nhảy của mình, Ping nhảy xuống theo Cú.

- Vui thật đấy! - Nó vừa thở hổn hển vừa cố pha trò. - Từ lúc đến đây, cháu chưa bao giờ nhảy nhiều như vậy.

- Khá lắm! Kiên trì lắm. Ta phải đồng ý như vậy. - Cú nói.

Ping nhận ra sự nhẹ nhàng trong thái độ của Cú.

- À, nếu kiên trì là điều giúp cháu sống một cuộc sống có chủ đích thì cháu sẽ kiên trì ạ.

- Kiên trì là cái khác biệt giữa một quyết tâm mạnh mẽ và một quyết tâm trống rỗng - Cú trả lời.

(chú thích: Strong will - Strong won't. tác giả chơi chữ)

- Vậy bác sẽ dạy cháu nhé? - Ping hỏi với một sự phấn khích cao độ.

Cú chớp mắt nhìn xa xăm:

- Ta không thích bị quấy rầy, nhưng ta chợt nhớ có câu rằng: "Khi học trò sẵn sàng học thì thầy giáo sẽ sẵn lòng dạy".

Ping mừng rỡ khi nghe điều đó. Ping hiểu đó là một tin tốt lành và lòng bồng rộ rành vì cuộc hành trình của nó không còn đơn độc nữa.

- Cháu không biết phải nói gì để cảm ơn bác nữa ạ.

- Vậy thì chúng ta bắt đầu lên đường cho sự khởi đầu tuyệt diệu thôi, và từ bây giờ, ta sẽ rất cảm kích nếu cháu không nói ra một lời nào nữa. Im lặng là những gì cháu cần nếu cháu muốn bám chắc vào niềm đam mê, mục đích thật sự và chính con tim của mình.

*

Chương 3: KHAI TÂM MỞ TRÍ

Sau lời khuyên đó, Cú bay đi, hướng theo con đường tràn ngập ánh trăng dẫn đến một nơi không ai biết là đâu, còn Ping thì hồ hởi theo sau, cố hết sức giữ im lặng, nhưng đầu óc nó cứ nghĩ mông lung.

Đối với Ping, tập trung suy nghĩ trong khi cái bao tử đang sôi sùng sục thật không dễ chút nào. Nó đã không ăn gì khá lâu rồi, và nó tự hỏi có nên nói điều này với Cú hay không. Nhưng nó quyết định không nói gì vì lo ngại điều đó có thể sẽ làm phật lòng Cú, khiến Cú lại bay lên một cành cây khác cao hơn, bởi Ping nhảy như vậy là quá đủ rồi.

Thế là nó lồm lũi bám sát Cú trong im lặng, cố tìm những con bọ bay, côn trùng, bò sát, hoặc bất cứ thứ gì có thể ăn được nhằm chống lại những cơn đau nửa đầu đang ập đến. Cứ thế cho đến hơn một giờ trôi qua và Ping đành cất tiếng hỏi Cú nơi họ sẽ đến là đâu.

Cú không trả lời.

Rồi Ping lại hỏi Cú liệu Cú có thể giải thích cho nó nghe mọi việc khi cả hai đã đến nơi không.

- Ta sẽ giải thích cho cháu ngay bây giờ bởi vì cháu không muốn tranh thủ vừa đi vừa suy nghĩ.

- Vâng ạ, vâng ạ. Cháu xin lỗi. - Ping nói.

Cú trừng mắt:

- Ta không cần những lời xin lỗi. Cháu nên để ý tới những suy nghĩ của riêng mình. Hãy dành thời gian để định tâm mà không màng đến những sự việc đang diễn ra xung quanh. Hãy kết nối nội tâm của cháu.

Vượt trên những lời nói, vượt trên những bình luận vô bổ về những khái niệm hay xét đoán là một nơi tối thượng - nơi mà tất cả những mâu thuẫn nội tâm đều phải lặng im trước tiếng gọi chân thành của con tim.

Cuối cùng, cháu sẽ biết rằng chuyến hành trình thật sự của cuộc sống chính là hành trình của con tim về với tổ ấm vốn có của nó.

Cú dừng lại trước một gốc cây bám đầy dây leo và nhắm mắt lại.

- Nghe xem nào. Cháu có nghe thấy gì không? Cháu có nghe thấy tiếng nói của con tim mình không?

Nếu không nghe được thì hãy đi sâu hơn nữa. Nó đang đợi cháu ở đó. Hãy đón chào sức mạnh của nó. Hãy học cách tin tưởng vào sức

mạnh vô tận của nó. Khi nào cháu nghe được tiếng gọi đó, hãy đi theo nó, bởi nó luôn biết đưa cháu đến nơi cần đến.

Ping nhắm mắt và cố gắng tập trung. Thật không dễ dàng gì.

- Cháu vẫn còn phân tâm. - Cú giải thích.

- Hãy tập trung vào cái "không" và trút bỏ hết những gì cháu biết.

Đầu óc cháu phải hoàn toàn trống rỗng để đón nhận cuộc sống của chính cháu. Chỉ khi nào đầu óc ta "trống rỗng" thì ta mới có thể được đổ đầy điều khác vào được. Lúc đó, cháu sẽ có "cái Tâm của kẻ bắt đầu giác ngộ".

Nhưng ngay bây giờ, cháu phải rèn luyện khả năng tập trung hoàn toàn vào những việc cháu làm. Lúc đầu nó sẽ tiêu tốn khá nhiều năng lượng của cháu đấy. Dần dần, cũng như mọi sự rèn luyện khác, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Hãy học cách hợp nhất bản thân với sứ mệnh trước mắt, và rồi cháu sẽ trở nên hợp nhất với vũ trụ cùng vạn vật.

Ping trở mắt nhìn Cú. Không còn nghi ngờ gì về sự thông thái của Cú nữa.

Ngồi ngay ngắn trong yên lặng tuyệt đối, Ping bắt đầu lại với sự tập trung cao độ.

Cú dạy rằng chỉ trong vô thức, ta mới có thể nhận ra sự thức tỉnh của bản ngã.

Ping nhắm mắt lại và chìm sâu vào vô thức. Không chỉ tâm hồn mà cả tinh thần của nó cũng cần phải được soi xét. Và, cả con tim của nó cũng vậy.

Đầu óc Ping căng lên, và nó thở dài. Rõ ràng chuyện này cần thêm nhiều bài học từ Cú mới có thể tạo ra sự khác biệt được.

Cú thì không bận tâm. Cú biết rằng con đường đi vào sự tri ngộ về vũ trụ tùy thuộc vào chân lý rằng chính người học trò mới sống với những gì đã đúc kết được. Là người dìu dắt, Cú biết sứ mệnh của mình không chỉ đưa ra những lời chỉ dạy, mà cả sự khích lệ và lòng kiên nhẫn.

Và thế là những bài học bắt đầu.

Trong nhiều tuần liền, Cú dạy Ping rất nhiều điều, bắt đầu bằng ý nghĩa của việc chấp nhận mạo hiểm - không phải theo kiểu thiếu thận trọng khi mạo hiểm hành động để rồi chuốc lấy thất bại thảm hại, mà phải là sự chuẩn bị kỹ lưỡng, hành động có cân nhắc để đem lại khả năng thành công cao nhất.

Cú giải thích rằng để đạt được kỳ tích, Ping cần phải trải nghiệm việc chấp nhận mạo hiểm. Chỉ có mạo hiểm mới biến cơ hội thành hiện thực.

Tuy nhiên, Cú cũng thận trọng cảnh báo Ping về tầm quan trọng của việc hiểu rõ những hậu quả có thể đến cùng với việc dám chấp nhận mạo hiểm.

- Mạo hiểm khi được tính toán kỹ lưỡng thì rủi ro đã giảm đi một nửa. - Cú nói.

Hãy phân tích rõ mạo hiểm, xác định nó một cách chính xác và làm rõ những trở ngại và khó khăn phải vượt qua để cháu có thể thành công.

Và, hãy chuẩn bị cho những tình huống bất ngờ, đồng thời tiên liệu rõ hậu quả xấu nhất có thể xảy đến và kế hoạch đối phó ra sao. Điều quan trọng là: Hãy suy nghĩ thật cẩn thận trước khi hành động!

Ping khắc sâu vào tâm khảm tất cả những gì Cú nói, nhất là câu mà Cú đã dừng lại để nhấn mạnh: "Né tránh mạo hiểm là đối đầu với mạo hiểm lớn nhất".

Ngay lúc đó và ngay tại đó, Cú nói rằng chỉ những ai dám mạo hiểm mới có thể lập nên kỳ tích và đường đến thành công thường là con đường ít được chọn lựa nhất.

- Hãy là người tạo ra khả năng, - Cú thúc giục. - Hãy hiểu rằng sai lầm có thể khắc phục và không hành động thì tâm hồn sẽ bị giam cầm.

Hãy nhớ rằng, cháu sẽ thất vọng vì những việc cháu đã không làm nhiều hơn là vì những việc cháu đã làm. Bác nhắc lại một lần nữa, cháu phải hành động để tồn tại.

Và trong khi Ping cứ hỏi hết câu này đến câu khác thì Cú vẫn tập trung nhấn mạnh một điều rằng mạo hiểm là chất xúc tác cho sự biến chuyển và sự biến chuyển đó có thể đưa ta đến vị trí mà ta mong muốn.

Trưởng thành là quá trình đương đầu với mạo hiểm. Không dám mạo hiểm sẽ làm bạn mất đi cơ hội trải nghiệm vận mệnh của mình.

Nói tóm lại, Cú nhấn mạnh ý nghĩa của việc tìm hiểu sự mạo hiểm từ mọi góc độ, và nhấn giọng rằng: "Cách tốt nhất để rèn luyện tinh thần dám chấp nhận mạo hiểm là hãy thử bắt tay vào làm".

Ping đã thấu hiểu lời dạy của Cú và tâm nguyện:

"Cháu hứa sẽ cố gắng hết sức để chấp nhận các thử thách của mạo hiểm."

"Cháu sẽ cân nhắc thật kỹ việc chấp nhận mạo hiểm với việc không dám mạo hiểm."

"Như những gì bác chỉ dạy, cháu sẽ xem việc mạo hiểm khôn ngoan là một phần cuộc sống của mình."

"Cháu sẽ tạo dựng cho mình lòng tự tin dám mạo hiểm, bắt đầu từ những cuộc mạo hiểm nhỏ cho đến khi nào cháu thấy thoải mái và tự tin thực hiện những cuộc mạo hiểm lớn hơn."

- Bác Cú ơi, bác quả là một thiên tài. Cháu hứa cháu sẽ không chịu thất bại.

- Còn ta cam đoan rằng cháu sẽ gặp thất bại, - Cú lập tức chỉnh lời Ping. - Thất bại thường xuyên và khủng khiếp hơn là cháu có thể tưởng tượng đấy. Mỗi thất bại sẽ đau đớn đến tận cùng và làm cháu rúm ró lại, khóc than và gục ngã ngay lập tức, bởi vì đó là những gì thất bại có thể làm.

Nhưng hơn cả sức tàn phá và hủy hoại của thất bại thì có một thứ còn ghê gớm và tồi tệ hơn nhiều: đó là việc chưa từng thất bại. Bởi vì nếu chưa từng thất bại thì cháu sẽ không có ý chí đi tới để thành công được.

Hãy tâm niệm rằng thất bại là một trong những người thầy giỏi nhất trên đời.

Nếu như nước không ngừng nuôi dưỡng vạn vật, thì thất bại làm cho cuộc sống phong phú hơn - nó đem lại chân lý và sự khôn ngoan, sự thấu hiểu và trải nghiệm giúp cháu trưởng thành hơn. Hãy xem thất bại là những bài học cần phải học để thành công, chỉ thế thôi.

Điều mà cháu phải tạc dạ ghi lòng là: Đừng để thất bại đánh bật cháu ra khỏi những gì cháu mong muốn và khát khao, hoặc ngăn cản cháu sống một cuộc sống tốt đẹp.

Thất bại có thể vượt qua - hoặc không thể vượt qua. Lạy trời, điều đó lại luôn tùy thuộc vào cháu đấy.

- Cháu không phải là kẻ dễ dàng đầu hàng đâu! - Ping nói.

- Để rồi xem. - Cú thầm nói với chính mình.

*

Chương 4: CUỘC THỬ NGHIỆM

Giờ là lúc Cú giao cho Ping một nhiệm vụ nhỏ để kiểm tra tính cách và lòng can đảm của nó.

- Ta biết cháu đang nghĩ rằng mình nhảy giỏi, - Cú nói, - nhưng để ta xem cháu đứng dậy và bước đi vòng quanh vài bước ra sao.

Ping lắc đầu:

- Cháu hoàn toàn không hiểu bác nói gì.

- Ta tuy có già thật, thỉnh thoảng đôi cánh của ta bị tê cứng và đau nhức do viêm khớp, nhưng lời nói của ta thì vẫn rất rõ ràng. Cháu đã nghe rồi đấy.

Ping chăm chú nhìn Cú với vẻ ngờ vực.

- Xin thứ lỗi cho cháu, nhưng trước hết phải nói là cháu không thể bước đi được. Trước giờ cháu chưa từng bước đi Ạ. Và thứ hai, cháu chắc chắn không phải là tay nhảy giỏi nhất trên hành tinh này. Và dù đích đến có là gì đi nữa thì nhảy là cách duy nhất cháu có thể đến đó Ạ.

Cú trừng mắt quát:

- Nay, hãy chú ý vào. Hãy bước đi như cháu có thể đi và như cháu sẽ phải đi bằng hai chân của mình, ngay từ lúc này; còn nếu không thì... xem như chúng ta đã có một quãng thời gian thú vị với nhau và ta cầu chúc cháu tiếp tục có những cú nhảy như ý để đến bất cứ nơi nào mà tài năng có một không hai của cháu có thể đưa cháu đến. Ta chắc là cháu sẽ làm tốt thôi.

Mặt Ping chuyển sang tái nhợt. Ping hiểu những lời nói đầy ẩn ý xua đuổi của Cú. Nếu nó không cố gắng làm theo chỉ dẫn của Cú, thì những chỉ dẫn bậc thầy dành cho nó sẽ chấm hết - và mọi điều nó muốn và cần cũng kết thúc theo. Nó biết rõ điều đó.

Cho đến tận ngày nay, tức là khoảng hơn một trăm năm mươi năm gì đó, vẫn còn một vài cuộc tranh luận nảy lửa của giới khoa học về việc liệu loài ếch có khả năng bước đi bằng hai chân được hay không.

Các nhà nghiên cứu về loài bò sát tranh luận rằng loài ếch biết đi có nguồn gốc châu Phi sống tập trung ở miền duyên hải phía tây Ecuador và loài ếch màu xanh lá Bắc Mỹ đều thích đi hơn là nhảy. Nhóm các nhà tự nhiên học, những người vốn nổi tiếng chưa từng thua trong cuộc tranh

luận nào, lại cho rằng chuyển động thực sự ở hai loài này giống với động tác bò trườn hơn. Bỏ qua chuyện từ ngữ, nếu bạn đang tìm kiếm chứng cứ xác thực nhất chứng minh rằng một con ếch có thể đứng trên hai chân sau và bước đi thì có lẽ bạn nên có mặt ở đây, vào cái đêm đặc biệt này, để nhìn thấy Ping đã làm đúng điều đó.

Nhưng không phải ngay lần đầu tiên.

Cũng không phải từ lần thứ hai.

Và nếu đêm đó bạn có nơi nào cần đi thì có lẽ bạn nên đi đến đó trước, vì chờ đợi để thấy Ping thật sự đi được vài bước đàng hoàng cũng mất khá nhiều thời gian. Cảnh tượng một con ếch lóng nga lóng ngóng, loạng choạng, trượt chân và ngã dúi dụi nhìn thật chẳng hay ho chút nào.

- Cháu không thể làm được. - Ping khổ sở nói.

Cú dường như chẳng lấy gì làm ngạc nhiên.

Đôi mắt thông thái của Cú nhìn như xoáy vào Ping:

- Nếu cháu tin rằng mình không thể thì cháu sẽ không thể. Nếu cháu tin rằng cháu có thể thì cháu sẽ có thể. Lời nói tạo nên niềm tin, niềm tin tạo ra hành động!

Cú nói tiếp:

- Để kiểm soát định mệnh của cháu, cháu phải kiểm soát được suy nghĩ của mình. Cách cháu nghĩ và điều cháu nghĩ sẽ quyết định tương lai của cháu. Khi theo đuổi mơ ước của mình, cho dù cháu nghĩ mình có thể hoặc không thể thì chẳng nào cháu cũng đúng cả. Nếu cháu thích, ta sẽ nói cho cháu biết một điều hữu ích để giúp cháu đứng lên và tiếp tục.

Ping nài nỉ:

- Bác nói cho cháu nghe đi. Đầu gối của cháu bị trầy xước hết cả rồi và cháu đang loạng choạng, sắp sụm xuống rồi đây này. Bác nói đi, bí quyết là gì ạ?

Dừng một chút, và rồi Cú thầm thì, nguyên văn thế này: "Để sống một cuộc sống có chủ đích, đừng bước bằng đôi chân mà hãy bước bằng ý chí của mình."

Ping sửng người ngẫm nghĩ giây lát và kinh ngạc trước sự thông thái của Cú. Thật may mắn làm sao khi nó gặp được một người thầy như vậy. Ping nhận ra rằng nó không thể để Cú thất vọng.

Lòng tin được tiếp thêm sức mạnh, nó bước vào trạng thái tập trung cao độ. Lấy lại bình tĩnh, ngả đầu ra sau, Ping hít một hơi thật sâu và bằng tất cả sức mạnh ý chí có thể tập hợp được, nó cố bước lên phía trước một bước.

Và nó lại ngã.

Khó quá.

Thất bại thảm hại.

Đại bại.

- Cháu có thể xin thêm một lời khuyên nữa lúc này không?

- Bảy lần ngã, tám lần đứng dậy. - Cú nói. - Hãy vững tâm và vững tin. Sống một cuộc sống có chủ đích là quá trình từng bước một mà trong đó mỗi bước tiến sẽ đưa cháu đến gần với nhận thức về những điều vĩ đại ẩn chứa bên trong.

Chấp nhận điều này là cháu có được bước đi đầu tiên.

Ping quyết tâm làm theo lời Cú, nó cố gắng lần nữa, rồi lần nữa, và cuối cùng thì số phận cũng mỉm cười với nó. Bỗng nhiên, đôi chân kỳ diệu của nó bước được một bước, rồi bước thứ hai, thứ ba, bước thứ tư thật tuyệt vời,... rồi thêm vài bước nữa. Nó đã giữ được thăng bằng!

Ping không biết khả năng mới này từ đâu ra, nhưng nó đang đặt được một chân lên trước chân kia - và bước đi như thế đó không phải là chuyện gì mới mẻ cả.

Ngay cả Cú cũng không thể phủ nhận đây quả thật là một cảnh tượng kinh ngạc khi nhìn thấy một con ếch đang bước đi trong tư thế thăng bằng, nhưng đó không phải là điều đáng nói.

Mà điều quan trọng là Ping đã có lòng dũng cảm chấp nhận đương đầu với mạo hiểm, thất bại, cố gắng hết lần này đến lần khác, và cuối cùng đã thành công. Ping đang bước đi thật sự, nhưng sự thật không thể chối cãi là chính sự tự tin ở bản thân đã giúp nó có những bước đi nhẹ nhàng trên mặt đất.

- Nhìn cháu này!

Cú bình thần nhìn nó:

- Cháu đã vượt qua sự nghi ngờ bản thân bằng cách bỏ nó lại phía sau. Thái độ hoài nghi đã mất hẳn trong cháu.

Đừng bao giờ tin rằng niềm tin trong cháu phải luôn là một phần trong mỗi hành động và suy nghĩ của cháu. Điều này sẽ giúp cháu tránh được khó khăn và thất bại.

Nhưng cũng cần biết rằng, cho dù cháu có tin tưởng vào tài năng và kỹ năng của mình nhiều thế nào đi nữa thì cháu vẫn cứ lang thang một cách vô định khắp thế gian này nếu cháu không có một tầm nhìn thực sự.

- Ừmmm... thú vị đây... - Ping nhún vai. - Có lẽ nếu mặt trăng sáng hơn một chút thì cháu có thể có tầm nhìn rõ hơn.

Cú chỉ còn biết lắc đầu:

- Tầm nhìn ta muốn nói ở đây là sự khôn ngoan hơn. Chính sự khôn ngoan hơn sẽ chỉ đường mở lối cho cháu.

Một lần nữa, ta muốn nói rằng cháu hãy dành thời gian để đánh thức tâm trí, con tim, tinh thần mình để đến nơi âm vang định mệnh của cuộc đời cháu. Hãy lắng nghe sự tĩnh lặng giữa những thanh âm - đó chính là khúc nhạc của tâm hồn cháu đấy.

Luôn luôn có hai chuyển hành trình mà cháu phải chọn để tìm ra Con đường: một là đánh mất bản thân, và hai là tìm ra chính mình.

Ta đã nói hết lòng hết sức rồi đó.

Chẳng có gì nằm ngoài tâm trí cả. Cháu phải nhìn vào nội tâm trước khi cháu có thể hướng ra bên ngoài trong chuyển hành trình của mình.

Ping đã hiểu ra và khuôn mặt nó trở nên rạng rỡ:

- Cháu không ngại nếu phải mất chút thời gian để nắm được điều gì đó đâu ạ.

Cú nhìn lên bầu trời và thở dài. Thật sâu. Rồi nó bay lên cành cây, an nhiên tự tại. Bình minh vừa rạng ở phía chân trời.

Tuy nhiên, Cú vẫn luôn lạc quan và nghĩ rằng đây là bài học mà Ping sẽ không phải mất nhiều thời gian. Có lẽ chỉ trong vài tháng thôi...nhưng cũng có thể lâu hơn một chút.

*

Chương 5: TÌM KIẾM TÂM NHÌN

Những cơn gió mùa đông đến sớm. Từng cơn gió lạnh thấu xương ập đến khiến những chiếc lá rụng bay tung trên mặt đất và làm đông đưa tán lá của những cây thông già. Đã hơn sáu tháng kể từ khi Ping rời khỏi cái ao nhà của nó.

Lúc này đây, Ping đang ngồi xõm trong một khúc gỗ rỗng ruột tăm tối và ẩm ướt. Mặt tái xanh vì rét buốt, nó nghe thấy tiếng xào xạc của rặng tre, nhưng tâm trí nó lại chẳng ở đó. Đã mấy tuần nay, nó tập trung tâm trí từ một nơi nào đó, vượt ra khỏi mọi lối mòn suy nghĩ và tách biệt khỏi mọi âm thanh, hướng đến một nơi sống động và đẹp lạ lùng.

Sau cùng thì Ping cũng đã tìm thấy chính mình trong vùng cảnh sắc nội tại của một cái tâm đã tịnh. Cứ đã chỉ cho nó nhìn thấy Con đường thông qua thiền định.

Giờ Ping đã là một con ếch khác trước. Mỗi sáng nó ngồi trong sự tĩnh lặng nội tâm hàng giờ liền.

Như buổi sáng đặc biệt này, nó đang đắm mình vào thiền định như thường lệ. Rồi với nhãn quan đã được khai mở, nó nhìn thấy một hình ảnh rõ mồn một: Ở đằng xa, những mỏm núi cao cao phủ đầy tuyết lấp lánh dưới ánh mặt trời mùa xuân đang nhảy múa. Những tia nắng ấm áp diệu kỳ làm tuyết tan chảy, rồi tràn vào những con suối và ao hồ trong khu vườn với những dòng nước trong và sâu. Ngay cả những con ếch có khả năng ăn nói lưu loát nhất cũng không thể miêu tả được cảnh sắc và hương thơm của những đóa mộc lan và những bụi anh đào đang nở rộ, với những cánh hoa bay lả tả và tỏa hương khắp nơi, hay như sắc hoa tuyệt đẹp của các cây đậu tía, cây đỗ quyên và cây irit đang đua tài khoe sắc bên bờ hồ đầy rêu phong.

Đắm mình trong cảnh sắc tâm linh tuyệt đẹp, Ping thưởng thức những thanh âm vui tươi: bản hợp xướng của những tiếng chim ca và tiếng rì rào êm dịu của dòng nước hòa cùng tiếng nước bắn tung tóe từ những chú ếch con đang hăm hở nhảy thật xa.

Trái tim Ping ngây ngất. Nó đang ở một nơi mà rất ít người trong chúng ta có đủ may mắn để một lần ghé qua: nó đang sống từng giây từng phút bên trong viễn cảnh của chính mình.

Chiều tối hôm đó, Ping miêu tả lại hình ảnh ấy cho Cú.

- Có thể có một nơi vui tươi và tráng lệ như thế trên Trái đất không ạ? - Nó hỏi.

Cú gật đầu nói rằng một nơi kỳ diệu như thế đúng là có thực:

- Có một nơi được gọi là Vườn Thượng Uyển, vốn được xếp là một trong những báu vật của Hành tinh. Đó là một nơi vui tươi và tráng lệ nhất, giống hệt như cái nơi trong tâm tưởng của cháu. Nhưng để thưởng ngoạn được vẻ đẹp huy hoàng đó, cháu phải đi thật nhiều dặm đường và đối đầu với muôn vàn thử thách.

Cú nói với Ping rằng điều đáng sợ nhất là Ping sẽ phải băng qua con sông Splat.

- Nhưng đây là số mệnh của cháu. - Ping đáp ngay.

Tới đây, vì mong muốn kể lại câu chuyện này thật chính xác nên tôi cần phải nói luôn rằng trong nhiều thế kỷ qua, con sông Splat đã được các nhà bản đồ học chính thức đặt tên là con sông Rock (chú thích: ý nói con sông nhiều đá ngầm, đầy nguy hiểm), nhưng nó lại được các cư dân ở khu rừng gọi là sông Splat vì họ đã từng chứng kiến rất nhiều người bị cuốn trôi khi cố băng qua dòng nước nguy hiểm.

Những dòng nước hung dữ, chảy xiết và những tảng đá sắc nhọn của con sông cực kỳ nguy hiểm. Cư dân nơi đây hiểu rằng tốt nhất là không nên có ý nghĩ thử băng qua con sông Splat. Cho dù một người muốn qua bờ bên kia với bất kỳ lý do gì đi nữa thì điều đó cũng không đáng để đánh đổi mạng sống.

- Không sao đâu ạ, - Ping nói, không một chút sợ hãi. - Bác chưa thấy cháu có thể nhảy xa thế nào đâu. Hãy chỉ cho cháu con sông Splat này và cháu sẽ cho bác thấy cháu có thể băng qua nó mà chẳng cần chạm đến một ngón chân vào nước. Thế mới biết tài năng nhảy của cháu tuyệt vời ra sao khi cần - một ngón nghề tuyệt hảo của cháu đấy!

- Họa có những kẻ ngu xuẩn mới nói những điều như thế. - Cú nói.

- Cháu không hiểu - Ping nói.

- Rồi cháu sẽ hiểu - Cú nói. - Tài năng là thiên phú, nhưng kỹ năng đến từ rèn luyện.

Ta đã tận mắt thấy được tài năng của cháu, nhưng tài năng cũng vẫn chưa đủ nếu không đi kèm với kỹ năng. Tài năng có thể mở ra những

cánh cửa còn kỹ năng sẽ đưa cháu vượt qua nó.

Cháu phải phát triển cả tài năng lẫn kỹ năng, nếu không cháu sẽ chẳng bao giờ làm chủ được cuộc sống của mình.

Ping ngồi lặng im một lát. Chớp mắt. Rồi lại chớp mắt lần nữa:

- Cháu muốn làm chủ cuộc sống của mình.

- Muốn thôi chưa đủ. Cách duy nhất là phải hành động. Cháu phải hành động để làm chủ mọi tình huống trong cuộc sống hoặc chấp nhận rủi ro khi để những tình huống cuộc sống làm chủ cháu.

- Cháu đã sẵn sàng rồi ạ.

- Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi.- Cú nói.

Và thế là cả hai hành động với sự hào hứng cao nhất.

Kế hoạch tập luyện thật đơn giản, chặt chẽ, và không rườm rà. Kế hoạch này bắt đầu bằng việc rèn luyện các cơ bắp cho Ping, giúp chúng đủ rắn chắc để đối mặt với thử thách khi băng qua con sông Splat.

Ping bắt đầu các bài tập bằng cách dùng các ngón tay giữ những hòn đá nặng gần nửa ký trong khi treo ngược người trên một cành cây độ nửa giờ mỗi ngày. Lúc đầu, việc này rất vất vả với nó, nhưng mặc dù cánh tay mỗi nhừ và đôi chân đau nhức, nó vẫn kiên trì.

Chỉ trong vòng một tháng, Ping đã có thể giữ những hòn đá nặng hai ký rưỡi. Và mặc dù máu chảy dồn xuống cái đầu lộn ngược khiến nó thường xuyên bị nhức đầu, nhưng Ping đã đạt đến trình độ là nó hiếm khi nào chuyển qua một cành cây khác mà lại không ôm theo vài hòn đá để rèn luyện thêm sức chịu đựng.

Sau đó là luyện tập bắp chân. Mỗi ngày ba giờ, Ping phải nâng những khúc gỗ, tương tự như động tác nâng tạ bằng chân. Nó phải giữ thăng bằng một khúc gỗ nặng trên bàn chân, nâng lên hạ xuống bằng chân trong tư thế nằm ngửa người.

Để có thêm sức mạnh và sức chịu đựng, nó dành thêm ba tiếng mỗi ngày để tập bật xa và nhảy cóc, tiếp theo là nhảy cao, nhảy liên tục khắp mọi hướng. Mỗi tuần nó thực hiện vô số cú nhảy để mỗi một cú nhảy sẽ luôn được thực hiện mà chẳng cần suy nghĩ gì nhiều.

Cú giải thích sự khác biệt giữa năng khiếu bẩm sinh và các kỹ năng được rèn luyện. Việc huấn luyện tạo nên kỹ thuật và kỹ thuật lẫn lượt tạo nên tài năng và kỹ năng. Rồi tài năng và kỹ năng sẽ trở nên một tổng thể hợp nhất, luôn mang tính bản năng và phản xạ tức thời.

Đây là cách tập luyện dành cho Ping, hết giờ này qua giờ khác, và nó chỉ chớp mắt một chút giữa các đợt tập.

Ngày qua ngày, những buổi luyện tập của Ping vẫn ròn rã diễn ra. Và một năm nỗ lực rèn luyện bài bản đã trôi qua.

Nếu thời gian ban ngày được sử dụng vào các bài tập xây dựng thể lực thì đêm là thời gian rèn luyện tinh thần của Ping bởi vẫn còn nhiều bí ẩn cần được làm sáng tỏ.

Một vài bí ẩn này có liên quan đến vũ trụ, nhưng hầu hết đều liên quan đến sứ mệnh của Ping trong vũ trụ này.

Cú giải thích:

- Luôn có những điều mình chưa biết. Đừng bao giờ trông đợi ở tương lai hay trông cậy vào khả năng kiểm soát những điều chưa biết của cháu. Sống một cuộc sống có chủ đích là thừa nhận chính bản thân mình đang thực sự hiện hữu trong hiện tại.

Thay đổi là người bạn đồng hành trung thành, nó mang lại cho mọi sinh vật những khả năng vô hạn mà nó nắm giữ.

Hãy mở lòng để biến vũ trụ thành bạn của mình và đón chào các cơ hội có được nhờ vào sự thay đổi không ngừng.

Hãy hòa cùng dòng chảy và cháu sẽ thấy bản thân mình được trợ giúp bởi sự hợp nhất huyền bí trong uy lực của nó.

Khi sự thay đổi diễn ra, khi trở ngại xuất hiện, cháu hãy giống như là thứ mà từ đó cháu được sinh ra: Nước.

- Cháu sẽ là mọi thứ mình có thể. - Ping trả lời.

- Không, phải hơn thế nữa.

- Bác không cần phải lo đâu bác ạ, - Ping đáp. - Nhờ có sự dạy dỗ của bác mà cháu đã có được sức mạnh để bơi ngược dòng nếu cháu buộc phải làm như vậy.

Qua những tháng gần đây, Cú biết rằng Ping là một học trò giỏi, nhưng cũng không phải là đứa cực kỳ nhanh nhẹn.

Cú tiếp tục:

- Sở hữu sức mạnh thật sự là có được khả năng sẵn sàng chấp nhận thất bại, khả năng thay đổi hoàn cảnh khi cần.

Một lần nữa, ta muốn cháu hãy giống như nước. Ít có thứ gì mềm hơn nước - nước chính là thứ mềm nhất. Tuy nhiên, sức mạnh của nó lại có thể khuất phục được cả những hòn đá cứng nhất hoặc loại thép rắn nhất. Mềm mại và linh hoạt, nước xoay mạnh rồi đổi hướng, bao phủ chung quanh, bên trên, phía dưới - nó linh động thay đổi hướng đi trên suốt lộ trình của mình.

Không gì mà nước không thể vượt qua dù bản chất tự nhiên của nó vẫn là nhượng bộ và cho đi. Sức mạnh vô biên của nước có thể thay đổi hình dạng mọi thứ trên con đường đi của nó.

Cũng như cháu vậy.

Hãy biết rằng cháu có khả năng đón đầu những chướng ngại không mời mà đến bằng dòng chảy của nhiệt tâm, cháu có thể chuyển hóa những tình cảnh hiểm nguy, các trở ngại và những thách thức thành cơ hội, cháu có thể chuyển bại thành thắng.

- Ý bác muốn nói là cháu sẽ dùng dòng chảy này để nghiệm ra những điều cháu cần làm phải không ạ? - Ping bối rối.

Cú đáp:

- Những thế lực khác sẽ cố hướng cháu tới những điều cháu cần làm, còn dòng chảy sẽ đưa cháu tới những gì cần phải hoàn thành.

Dòng chảy là còn đường tự nhiên của cháu, là sức mạnh cho phép cháu bền chí chống chọi với những nỗi hoài nghi bên trong và các nghịch cảnh bên ngoài.

Dòng chảy ở khắp mọi nơi. Nó là sự vận động của mọi sinh mệnh. Nó không có điểm bắt đầu và cũng chẳng có điểm kết thúc. Dòng chảy là toàn bộ sự vận động liên tục của vũ trụ.

Hãy đi theo dòng chảy, bởi dòng chảy biết nơi nó cần đến. Hãy để cuộc sống hằng ngày của cháu đồng hành với nó, hãy cười lên ngọn sóng vô tận và tận dụng khả năng di chuyển mọi hướng của nó.

Ngăn cản đường đi của nó đồng nghĩa với việc cháu ngăn cản quyền được sống một cuộc sống trọn vẹn nhất của mình đấy.

Sống một cuộc sống có chủ đích là bước vào dòng chảy của số phận, luôn vận dụng luồng chảy của nó.

- Đó quả thật là một điều kỳ lạ. - Ping nói. - Cháu có cảm giác như thể mình học được rất nhiều điều nhưng đồng thời cháu cũng có cảm giác như mình chưa học được gì cả.

Cú nói:

- Không có lời nói nào chứa đựng được hết sự thông thái. Đó là sự khai sáng đích thực. Những gì cháu nói thể hiện rằng cháu đã sẵn sàng cho cuộc tìm kiếm định mệnh của mình. Ta cũng tin rằng cháu đã sẵn sàng.

- Thưa đúng ạ, ý cháu là thế đấy ạ. - Ping trả lời.

Rồi Cú làm một việc khác thường và bất ngờ nhất. Cú cúi người và nói bằng một giọng rất, rất trầm: "Hành động là tồn tại".

Nói xong, Cú quay đi và bay xuống con đường ít người qua lại rồi hướng ra con sông Splat. Ping nhảy theo ngay phía sau, giờ đây nó là một con ếch khiêm tốn và khôn ngoan hơn rất nhiều so với lúc mới bắt đầu bước vào khu rừng này nhiều tháng trước.

Chương 6: HÒA MÌNH CÙNG DÒNG CHẢY

Có tiếng ầm ì vang lại.

Tiếng ầm ì mỗi lúc một lớn và rõ hơn. Đó là âm thanh đón chào Cú và Ping khi hai bác cháu tiến tới gần những vách đá dựng đứng nguy hiểm dẫn xuống con sông Splat. Sức mạnh của dòng thác chảy xiết và luồng nước xoáy mạnh cứ gầm gừ tung bọt, xô mạnh vào những phiến đá, tạo nên những âm thanh rền rĩ, vang vọng không dứt trong không trung.

Ánh trăng rạng ngời soi sáng cả cảnh vật. Ping nhảy lên một tảng đá để thăm dò sức mạnh của dòng sông.

Thật là chóng mặt. Tim nó chột thất lại. Trong khoảnh khắc suy tư này, nó bỗng cảm nhận một nỗi lo sợ mơ hồ đang trỗi dậy, nhưng nó cố không để lộ ra ngoài.

- Đây quả thật là một thử thách lớn! - Cú nói.

- Chỉ là trò trẻ con thôi! - Ping nói, nhưng hơi xuống giọng ở cuối câu.

Rồi không ai nói gì nữa, và sự im lặng giữa hai bác cháu gần như hòa vào tiếng ầm ầm vang dội không dứt của con sông Splat.

Đột nhiên những tia sáng bùng lên trong mắt Ping. Ping muốn nói rất nhiều điều nhưng không biết làm thế nào để diễn đạt và phải bắt đầu từ đâu...

Ping không phải thắc mắc lâu. Cú đã nhận ra tất cả và vẫy nhẹ cánh phải của mình.

Cú nhìn dòng nước cuộn cuộn và nói:

- Dòng sông vốn không có hình dạng gì cả. Nó nằm trong những đường giới hạn mà chính dòng chảy của nó bào mòn tạo ra. Cháu cũng giống như dòng sông này.

- Cháu mong mình có những gì mà nó có. - Ping đáp lại.

Cú quay sang nhìn thẳng vào Ping, rồi bình thản nói:

Để sống một cuộc sống có chủ đích, niềm tin và ý chí là tất cả những gì cần có. Có hai điều này, mọi thứ đều trở nên có thể.

Con đường không nằm trên trời mà nằm trong tim. Người lữ hành nào biết rõ hướng đi của mình, người đó luôn gặp thuận lợi.

- Cám ơn bác vì những bài học cháu được học. - Ping lễ phép nói.

Cú đáp:

- Không phải những điều cháu được học, mà là những gì cháu sẽ làm được qua những bài học đó mới tạo nên sự khác biệt. Cháu có thể hoàn thành sứ mệnh của mình khi cháu giúp đỡ người khác.

Một ngàn ngọn nến có thể được thắp lên từ một ngọn nến đơn độc. Hãy là người mang lại ánh sáng. Sử dụng hết khả năng của cháu để truyền nguồn cảm hứng và nâng đỡ những người khác.

- Cháu sẽ kể câu chuyện của mình cho bất kỳ người nào cháu gặp. - Ping khẳng định.

- Những người sống có chủ đích không kể câu chuyện của mình. Chính bằng cách sống nêu gương, họ chính là câu chuyện ấy. Cháu phải hành động để trở thành một tấm gương. Hãy làm cả thế giới rung động.

Ping khẽ gật đầu: - Bác hãy xem cháu nhé!

- Ta đang chờ xem đây. - Nói xong, Cú vỗ cánh bay lên cho tới khi chọn được điểm quan sát tuyệt vời trên cao cách mặt sông khoảng bảy mươi lăm mét, ngày chính giữa con sông Splat hung dữ và...chờ đợi.

Ping chớp mắt nhiều lần khi nó nhìn xuống lớp bọt tung cuồn cuộn của dòng nước. Rồi nó thả lỏng các cơ quanh cổ, xoay đầu sang trái, sang phải và duỗi thẳng chân trước khi bắt đầu tập trung.

Nó phải cân nhắc từng chi tiết nếu muốn băng qua con sông Splat thành công để đến được bờ bên kia. Nó phải tính đến vận tốc và hướng gió để kết hợp với những gì nó biết về quỹ đạo nhảy.

Ping ước lượng, tính toán và xem xét.

Nó ước tính, phân tích rồi phỏng đoán.

Bởi vì, vâng, nó phải để ý đến từng góc độ, từng khoảng cách và hơn thế nữa, nó phải đánh giá cả độ cao, và dĩ nhiên là cả trọng lực nữa. Tất cả những điều này đều là nhân tố quyết định việc nó sẽ bay qua hay rơi xuống con sông nên đầu óc nó quay cuồn, choáng váng.

Rồi trong mớ bòng bong đó, một điều kinh ngạc nhất đã xảy ra.

Đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng.

Rỗng tuếch.

Trống không.

Trong suốt.

Đầu óc nó không còn bất cứ sự ức chế hoặc nghi ngờ nào nữa mà chỉ tràn ngập cảm giác hợp nhất với không gian.

Tóm lại, Ping sắp trở thành một con ếch từng trải thực sự.

Ping nhìn xuống, rồi nhìn xung quanh và ngược lên mỉm cười lần cuối với Cú.

Rồi nó hít hơi cuối cùng thật sâu để lấy can đảm. Hứng khởi với sức mạnh của lòng quyết tâm, niềm tin và ý chí, nó thực hiện một cú bật nhảy xa nhất mà nó từng nhảy, tạo thành một đường cung hoàn hảo đến nỗi chẳng còn nghi ngờ gì về việc nó sẽ vượt qua con sông Splat với một khoảng cách an toàn khá xa.

- Bay nào! - Cú hét lên. Và quả thực Ping bay mỗi lúc một xa hơn, vút lên trong không trung với vẻ uyển chuyển khác thường, dần chinh phục khoảng cách giữa hai bờ sông một cách tương đối dễ dàng.

Đầu óc Ping hoàn toàn trống rỗng, không có bất kỳ ý nghĩ nào về việc này cả; sự hợp nhất của nó với không gian đã mang nó đi xa hơn so với những lần nhảy trước đây.

Ôi! Hẳn Cú phải cảm thấy tự hào biết bao khi chứng kiến Ping phá vỡ mọi quy luật trọng trường như thế. Thế nhưng Cú chẳng kịp cảm nhận và cũng chẳng kịp thấy gì cả.

Cũng chẳng nhận ra từ trên cao có một đôi cánh đang bổ nhào, lao thẳng xuống đầy đe dọa.

Cú chẳng thấy con diều hâu to lớn đang sà xuống tấn công bất ngờ.

Cú chẳng thấy gì cho đến khi những cái móng vuốt sắc như dao của con diều hâu cắm phập vào lưng nó, và việc đó chỉ diễn ra trong tích tắc.

*

Chương 7: GIAI ĐIỀU DÒNG CHẢY

Những sợi lông vũ bay khắp không trung phá vỡ sự tập trung cao độ của Ping.

- Khôngggggg! - Ping thét lên khi trông thấy gã điều hầu dùng móng vuốt quắp Cú bay đi. Những sợi lông rơi lả tả là tất cả những gì còn lại của Cú.

Ping xoay tít một cách không tự chủ, bổ nhào và rơi cắm đầu xuống mà không có gì bên dưới có thể ngăn được. Chẳng có gì ngoài dòng nước cuộn cuộn hung dữ và những tảng đá nhọn hoắc của con sông Splat.

Con sông sẽ nhấn chìm nó trong nháy mắt nữa thôi.

Sẽ nhấn chìm hoàn toàn.

Vừa khi chìm vào dòng sông, Ping đập điên cuồng vào dòng nước giá lạnh. Nó bàng hoàng nhận ra đôi chân mạnh mẽ của nó không thể nào chống chọi nổi với dòng nước trắng xóa, ầm ầm chảy xiết đang cuốn gió đi.

Ping vùng vẫy điên cuồng, hết chìm rồi lại nổi, trôi lên ngụp xuống, bị đẩy lên trong phút chốc rồi lại nhấn chìm trong vô vọng.

Tuy nhiên, nó vẫn đập chân mỗi lúc một mạnh hơn, với ý nghĩ rằng nó sẽ trôi lên được mặt nước để tìm cách kiểm soát tình thế, đi ngược dòng chảy và bơi đến bờ an toàn.

Đôi chân chưa từng biết mỗi mét của Ping bắt đầu yếu dần đi, sức mạnh mất dần, cả thế giới như tan biến trước mắt nó. Niềm tin là tất cả, nhưng niềm tin của Ping đang trôi đi, trôi đi rất nhanh.

Giờ đây nó chỉ có thể dùng đôi tay yếu ớt để chống chọi với những tảng đá không ngừng va đập vào cơ thể nó.

Ping không thể làm gì để chấm dứt sự đày đọa đau đớn này - nó càng cố chống chọi với những đợt sóng thì chúng càng hùng hổ xô mạnh nó vào những tảng đá, đập nó tả tơi, đá cắt sâu vào da thịt nó và khiến tâm hồn nó tan nát.

Những nỗ lực yếu ớt nhằm khuất phục dòng nước của Ping dường như quá ít ỏi. Con sông Splat có vẻ chẳng cần cố gắng gì, những con sóng cuộn cuộn quấn lấy Ping, lao vào nhấn chìm nó trong vòng nước xoáy, xô mạnh nó vào những mỏm đá sắc nhọn.

Kiệt sức, nó vô cùng hoảng sợ và mất luôn khả năng tự nổi trên mặt nước của loài ếch. Tuy nhiên, với tất cả sức tàn còn lại, nó vẫn cố đập, cố bấu mọi kiểu để có thể thoát khỏi số phận dường như không thể né tránh này.

Cơ hội bằng không.

Thế giới trong mắt Ping mờ dần. Con sông Splat bắt đầu nhấn chìm nó. Nó chìm dần. Cái chết đã cận kề.

Rồi không hiểu nhờ một phép lạ nào đó, nó nhớ lại những lời của Cú.

"Hãy là chính mình... Hãy như dòng nước."

Không cần nhiều lời, chỉ bấy nhiêu thôi là đủ.

Bỗng nhiên, con đường sống hiện ra.

Ping nhớ lại những điều Cú dạy và nhất nhất làm theo.

"Uyển chuyển và linh hoạt, nước xoay và chuyển, nước chảy vòng quanh, lên trên, xuống dưới - nó tự do đổi hướng trên suốt hành trình của mình và vượt qua mọi chướng ngại." - Cú đã nói như vậy.

"Sống một cuộc sống có chủ đích là học cách hòa mình cùng dòng chảy của thực tại. Hãy đi theo dòng chảy, bởi vì dòng chảy biết nơi nó cần đến."

Ping bắt đầu làm theo đúng như thế. Lúc đầu nó hơi ngạc nhiên, bởi dòng nước nhanh chóng nối lỏng những vòng siết chết chóc và thay vào đó là nâng đỡ Ping, dẫn dắt vỗ về nó, bảo vệ nó, đúng như bản chất của nước khi nó uốn quanh những mồm nhọn và bờ đá.

Điều lý thú hơn nữa là sức mạnh đáng kinh ngạc mà Ping bắt đầu cảm nhận được khi hòa mình vào dòng chảy, coi nó như bạn, nhảy múa với nó và cứ tiếp tục như thế. Nhờ làm vậy mà bản thân Ping đã trở thành một tác nhân của sự thay đổi và cảm nhận được lợi ích của điều đó.

Khoảnh khắc tuyệt diệu này cho thấy sống một cuộc sống có chủ đích đơn giản là hãy để những điều còn tiềm ẩn trong cuộc sống đồng hành cùng ta.

Đúng là như thế.

Như Cú đã nói với nó: "Hạnh phúc không phải là đích đến, mà là một quá trình, một chuyến du hành tuyệt diệu, quanh co uốn khúc."

Nó có thể nghe tiếng Cú văng vẳng: "Hòa mình với dòng chảy là cách sống sẽ nâng đỡ ta, hướng dẫn ta và đưa ta đến với niềm vui cùng với sự sáng suốt vô hạn."

Rốt cuộc thì cuộc sống là để sống một cách trọn vẹn và đẹp nhất.

Chúng ta là những kẻ lữ hành, đi cùng nhau, mỗi chúng ta được sinh ra để sống một cuộc sống hoàn mỹ, để cho chân mệnh của mình được diễn ra theo đúng lộ trình của nó.

Và bởi vì thời gian cũng giống như một dòng sông, nên việc Ping hòa mình trong dòng nước cuộn cuộn của con sông Splat trong bao lâu, bơi thêm bao nhiêu phút, bao nhiêu giờ, bao nhiêu ngày, bao nhiêu tuần, hay thậm chí bao nhiêu tháng nữa trước khi con sông đưa nó tới số mệnh của nó cũng không ai biết rõ. Không có khung thời gian nào cho biết một người phải chờ đợi bao lâu để đến được bến bờ hạnh phúc.

Đơn giản là vì điều đó không cần thiết.

Ping đã học được chân lý cốt lõi nhưng đơn giản này: "Trong lúc chúng ta bỏ thời gian chờ đợi hạnh phúc, thì hạnh phúc lại luôn ở bên cạnh chờ đợi ta."

Hạnh phúc là cái cốt lõi nhất trong thực tại của chúng ta, nó ẩn mình bên trong và sẵn sàng chờ ta đến với nó một cách xứng đáng.

Luôn có một chú ếch Ping bên trong mỗi chúng ta, vì không phải chúng ta ra đời mà chính cuộc đời tạo ra chúng ta. (Và dĩ nhiên Cú vẫn sống mãi trong Ping cùng những lời dạy thông thái.)

Khi chúng ta làm theo đúng bản chất vốn có của mình, chúng ta sẽ thể hiện hết tâm hồn, tài năng, năng khiếu, đam mê, sức mạnh, nhận thức sâu sắc nhất về việc mình là ai và chúng ta mơ ước mình sẽ trở thành người như thế nào.

Khi chúng ta hòa nhịp hoàn toàn với con đường đúng đắn của mình, thì những sự thật diệu kỳ sẽ bất ngờ xuất hiện.

Niềm vui của ta - cuộc sống nhiệm màu - luôn ở bên ta, chờ đợi ta thừa nhận nó là một nguồn sức mạnh lớn lao.

Và liệu chúng ta có thể sống một cuộc sống trường sinh bất tử?

Tôi dám cược là có.

Và với những ai trong các bạn vẫn còn đang thắc mắc không biết phải mất bao lâu Ping mới tìm thấy hạnh phúc của mình thì bạn cũng không sai khi muốn biết điều đó. Hãy để tôi nói thêm cho bạn thế này:

Tưởng chừng như rất lâu...nhưng thật ra thì chẳng mất tí thời gian nào cả.

*

Hết